

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt mortem animo imperterritito excipere debeamus. Epistola VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

ius possem appetere, quam ut singulari me amere prosequaris, atque ad me singulari quadam benignitate respicias. Id verò quis dubitet regnum cælorum dicere? Oculi tui nitidissimi Domine vincunt Solis radios: diuinum ac suauissimum os tuum cuicumque innotescit, rubentesque ac candidæ genæ tuæ tam diuinæ quam humanæ nature, ac ipsa denique elegantissima species tua longè excedit, quicquid vel optari possit in vita temporaria. Quanto purius ab omni materia disiungeris, tanto iucundius ac amabilius immenso cum gaudio contempleris. Quicquid potest amabilitatis, decoris, pulchritudinis vlla ratione cogitari, id omne te dulcissime DEVS vltra modum omnem reperitur. Nihil iucundum, nihil gratum aut placibile vllò in homine potest intueniri, quod non purissima quadam ratione infinito copiosius & excellentius in te existat. Iam igitur mortales omnes videte, obsecro, & contemmini: *Talis est dilectus meus, & ipse est amicus meus filia Ierusalem.* Papæ DEVS omnipotens, quam felix ille est, cuius tu amicus es, & qui in hac tua amicitia est æterno confirmatus. At tunc vale filia.

Sapientia eterna quo pacto iucundius menti hominis innotescat.

Cant. 5.

Vt mortem animo imperterrito excipere debeamus.

EPISTOLA VI.

Absolon fili mi, quis mihi det, ut ego 2. Reg. 18. Amoriar pro te?

Quis, inquam, fili charissime, det mihi amarissimo

zissimo inCHRISTO patri tuo, vt moriar
te optimæ spei filio meo? Certè etsi corpore
licet mori, tamen corde moriar tecum Fi
cordis mei. Corpore quidem procul absum
te, sed animus meus adstat tibi moribundo
idque acerbis cum lachrymis: pijsque ac am
tissimis querimonijs. Quæso te, porrige ma
ægras manus tuas. Quod si ira visum est Deo
vt moriaris, firmiter retine fidem Catholicam
& lætus moriaris. Gaudeas pulcherrimam
nimam tuam (quæ est purus, rationalis,
Deiformis spiritus) ab hoc angusto, misero
gravi carcere absolvendam, ac deinceps
villo impedimento sua beatitudine felicissimo
perfruituram. Namque ipse Dominus ait: *Deus*
videbit me homo, & viuet. Vnum est, quod mori
tos inexpertos in morte perterrere solet, quod
mortem adfert acerbam & anxiam, id videlicet,
quod dum præteritos annos, dissolutam
& malè transactam vitam suam reducunt
oculos, grandi se debito DEO obligatos senti
unt, neque in illa hora satis perspiciunt, quod
ad id facere debeant. Sed hac in parte certè
tibi præstabo consilium, ex Diuinis literis do
pfa veritate peritum, vt hinc possis omnino
securus euadere. Siquidem in diebus tuis per
peram te vixisse nōsti, sicut pauci à vitijssimis
munus viuunt, inde non nimium in extrema
hora terreri debes. Postquam sacramentis Ec
clesiæ munitus es, si ea commode possis ob
tinere, CRUCIFIXI imaginem tibi ob oc
los statuas, eamque intuearis, & tuo apprim
pectori, atque in sanguinolenta immensa mi
sericordiæ eius vulnera te reclina, obsecra

Exod. 33.

Ratio cur
mortem mul
ti metuant.
Moribundo
pusillanimi
quid consilij
aut solatij
maximè con
ducat.

virtute sua cuncta peccata tua abluat pro sui
 laude & tua indigentia vel necessitate, ac de-
 inde fide mea securus esto iuxta Ecclesie Ca-
 tholicæ fidem, quæ nulla ratione fallere po-
 test, si id firmiter ira possis agere, à cunctis te
 medijs penitus absolurum esse, & hilariter
 posse mortem oppetere. Est insuper aliud quid-
 dam, quod in mortis hora considerare debeas,
 vi mortem ipsam eo magis possis contemne-
 re. Regio quædam est, cuius (vt fertur) ea
 consuetudo est, vt dum quispiam nascitur, o-
 mnes eius cognati conueniant, acerbosq; edant
 ploratus, & male se habeant: dum verò quis
 moritur, rideant & omnigenis sese recreet gau-
 diis: idque hac significatione, neminem scire,
 quanta homini miseria perferenda sit, atque
 dolent nascente homine: & quia ea morte
 moritur, gaudent homine moriente. Et reuerà si
 quis bene perpendat, hominis natiuitas, qua in
 hoc miserum editur Mundum, iure meritoq;
 mors dici potest, ob calamitates, miseras & la-
 bores illum manentes: contra verò mors cor-
 poris, meritò potest noua appellari natiuitas,
 quæ grauis & molesti corporis depositionem, &
 liberum in æternam vitam accessum & introi-
 tum. Qui oculos bene apertos habet ad hæc
 probe agnoscenda, is facilius moritur. Qui au-
 tem hæc videre non potest, is cum grandi que-
 rimoniam & angustiam, magnaq; incertam mortis
 arbitrare moritur. Vide, obsecro, quæ sit huius
 mundi calamitas, quæ cruces, quæ afflictiones,
 quæ angustia & necessitates vndique existant:

Catholica fi-
dei encomiū.

Thracū mos
peculiaris
quis,

Cur meritò
quis mortē
expetere de-
beat.

Q. & si

OTW
40

& si nihil aliud esset, quam metus pro corpore ac anima seruandis nos sollicitans, mutabilis que huius Mundi inconstantia, merito hinc exire appetere. Si quid cui prosperum ueniat, rursus decem tristitia & aduersa occurrunt. Multi sunt, qui, si quis ex eis sciscitandi dicitur, se nullum unquam in hac uita uisum duxisse diem. Mundus plenus est laqueis imposturis & infidelitate, nec quisquam alibi fidere potest: siquidem *omnes qua sua sunt perierunt*. Si quis igitur ea causa diutius uiuere appetat, ut plura sibi possit coaceruare merita, quidem valde incertum est, utrum merita debita potius sibi cumulaturus sit. Absumptum multum praemij habet, quisquis iucundissimam societate perfruetur. Si mortis hora dolere acerba est, tamen quandoque perferenda est. Nemo unquam a mortis lege exceptus est. Illi que qui non est hodie, cras forte multo magis aptus & paratus erit. Plerumque cum aetate iam peccata augentur multoque plures inueniuntur licet, qui deteriores quam qui meliores fuerunt. Si praesens mors amara est, at omni amaritudine semel finem imponit. Age igitur, fili mi, cor manus & oculos in caelestem leuaueris, atque ex animi affectu eam saluta. Refige voluntatem tuam in DEI voluntatem, & liber hac in parte. Quicquid ille tecum agere uolet, siue sit ad vitam, siue mortem, id tanquam optimum de illius manibus accipe, etiam si hac uice fortassis non agnoscas. Noli timere, cum sancti angeli tibi assistunt, tunc undique circumstant, & cito

Phil. 2.

Psalm. 44.

Modiurnum
crastino praesentare.

& circumuallant: & benignissimus atque misericordissimus Deus plus quam paterno affectu ex cunctis tuis angustijs te eripiet, si tantum illius benignitati possis confidere. Vale.

Literas hasce consolatorias postquam accepit is, cui scriptæ fuerant, exhilaratus animo, misit eas bis sibi prælegi: auditisq; tam pijs & fratribus adhortationibus, maiori sumpta fiducia, mortisq; terrore ac formidine superata, eam malè vexauerat, liberè se diuinæ permittit voluntati, & sancta morte obiit.

Ut se quis in externis officijs gerere debeat.

EPISTOLA VII.

CHRISTVS factus est pro nobis obediens usque ad mortem. Ad Phil. 2.

Quisquis id quod sit ex obedientia faciendum, detrectat, sibi ipsi molestam efficit vitam. Enim uerò vel parum aliquid si inuitus facias, longe est onerosius, quam multa quæ libenti animo exaquaris. Quando igitur officium tibi mandatum absque tuo studio & appetitione Deo sic ordinante (non est enim potestas nisi Deo, ut habes apud Apostolum) in tuos est coniectum humeros, ita illo utaris, ut nec Deus inde iniuriam, nec tu notabilem aliquam perturbationem incurras. Partium quietem expedit adeoq; necessarium tibi est, ut inuas fungaris hoc officio: in quo nimirum id ego euenturum tibi arbitror, ut ubi auxilio consilioque leuandum te sperabis, nihil nisi

Religiosus quisque qui suo sibi munere demandatis fungi debeat. Rom. 13.

Q 3 mære-

OTW
45